

Arrest

nr. 97 195 van 14 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 januari 2012 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14^{ter}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 juli 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN REGENMORTEL, die *loco* advocaat V. LURQUIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.)

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster trad op 1 januari 1997 in het huwelijk met de heer L.Y.. Uit dit huwelijk werden twee kinderen geboren S. L. en M. L.

1.2. Op 14 januari 2004 scheidde verzoekster uit de echt.

1.3. Op 19 februari 2004 trad de heer L.Y. in het huwelijk met de Belgische onderdaan mevrouw B.-C. S.

1.4. Op 22 februari 2005 verkregen de heer L.Y. en zijn twee kinderen een visum type D.

1.5. Op 8 juni 2005 diende de heer L.Y. een aanvraag in tot vestiging in functie van zijn Belgische echtgenote en op 7 december 2005 werd hij in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen, geldig tot 6 december 2010.

1.6. Op 4 juli 2005 diende de heer L.Y. een aanvraag in tot vestiging voor zijn beide kinderen in functie van hun Belgische stiefmoeder, waarop zij een identiteitskaart voor kinderen ontvingen.

1.7. Op 27 november 2006 scheidde verzoeker opnieuw uit de echt.

1.8. Op 7 juli 2008 wordt het eerste huwelijk tussen de heer L.Y. en verzoekster hernomen, blijkens de *“acte reprise en mariage”*.

1.9. Op 15 juni 2011 verklaarde de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen het huwelijk tussen de heer L.Y. en verzoekster nietig. Het hoger beroep dat tegen dit vonnis werd ingesteld, werd door het hof van beroep te Antwerpen bij arrest van 9 november 2011 niet toelaatbaar verklaard.

1.10. Op 6 januari 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen tot intrekking van het recht op vestiging in het Rijk en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) in hoofde van de heer L.Y. en zijn twee minderjarige kinderen.

1.11. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat werd ingesteld tegen de in punt 1.10 vermelde beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen op 31 mei 2012 bij arrest nr. 82.231.

1.12. Op 5 januari 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris in hoofde van verzoekster een beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Verzoekster werd hiervan in kennis gesteld op 13 juni 2012. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: B.D.A. Nationaliteit: Marokko

(...)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°)

- Op 15.06.2011 werd het huwelijk tussen de echtgenoot van betrokkene, de heer L.Y., en mevrouw B.C.S. nietig verklaard door het parket van de procureur des Konings te Antwerpen, waarbij de rechtbank oordeelde dat het huwelijk werd voltrokken om hier verblijfsrechterlijk voordeel uit te halen voor hemzelf, mevrouw B.D.A. en hun 2 gemeenschappelijke kinderen.

Op 04.01.2012 werd door het Bureau Lang Verblijf van Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen om om de verblijfstitel van de heer L.Y. en hun 2 gemeenschappelijke kinderen in te trekken met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13)

Aangezien de heer L.Y. fungeerde als referentiepersoon die het recht op gezinshereniging opende, dient dan ook een einde gesteld te worden aan het tijdelijk verblijf van mevrouw B.D.A.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

DIT DOCUMENT IS GEENSZINS EEN IDENTITEITSBEWIJS NOCH EEN NATIONALITEITSBEWIJS.”

2. Ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

Ambtshalve dient de Raad vast te stellen dat de vordering tot schorsing niet ontvankelijk is. Artikel 39/79, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat tijdens het onderzoek van het beroep gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, geen enkele maatregel tot verwijdering

van het grondgebied gedwongen kan worden uitgevoerd en geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling mogen worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend. De bestreden beslissing wordt vermeld in 2° van het tweede lid van artikel 39/79, § 1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg heeft huidig beroep een van rechtswege schorsende werking wat de verwijderingsmaatregel betreft. Verzoekster heeft derhalve geen belang bij het indienen van een vordering tot schorsing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoekster voert voorts ook nog een manifeste appreciatiefout aan.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

« La décision querellée se fonde sur la décision du 4 janvier 2012 de retrait du titre de séjour de l'époux de la requérante pour retirer le droit de séjour de cette dernière.

Or, force est de constater que l'époux de la requérante ne s'est vu retirer son droit de séjour que le 6 janvier 2012, soit postérieurement au retrait du titre de séjour de la requérante.

La décision querellée ne peut donc faire référence à une décision inexistante au moment de sa prise.

La décision querellée est donc inadéquatement motivée.

La partie adverse a en outre commis une erreur manifeste d'appréciation dès lors qu'au moment de la prise de la décision querellée, l'époux de la requérante était toujours titulaire de son titre de séjour.

Le premier moyen est fondé. »

3.2. De in het artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het kernbetoog van verzoekster komt er op neer dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de in punt 1.10 vermelde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken van 4 januari 2012 om de verblijfstitel van de heer L.Y. en hun twee gemeenschappelijke kinderen in te trekken met bevel om het grondgebied te verlaten, terwijl deze beslissing volgens verzoekster in werkelijkheid pas op 6 januari 2012 werd genomen.

Aangezien de bestreden beslissing dateert van 5 januari 2012 meent verzoekster eveneens dat de bestreden beslissing derhalve verwijst naar een beslissing die op dat moment onbestaande was, daar pas bij beslissing van 6 januari 2012 de verblijfstitel van haar echtgenoot werd ingetrokken.

Uit het administratief dossier blijkt dat op 4 januari 2012 door het Bureau lang Verblijf van de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing werd genomen om het verblijfsrecht van verzoeksters echtgenoot in te trekken en een bevel om het grondgebied te verlaten, af te geven. De burgemeester van de woonplaats werd daarvan op de hoogte gebracht.

Het gegeven dat de beslissing t.a.v. de echtgenoot pas op 6 januari 2012 op papier werd gezet waarbij de concrete motieven van de beslissing werden veruitwendigd, terwijl de beslissing t.a.v. verzoekster reeds op 5 januari 2012 op papier werd gezet, doet geen afbreuk aan de wettigheid van de aangehaalde concrete motieven in de bestreden beslissing. Verzoekster betwist immers niet dat het huwelijk tussen haar en haar echtgenoot nietig werd verklaard door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen omdat werd geoordeeld dat het huwelijk werd voltrokken om hier een verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen, noch dat de verblijfstitel van haar echtgenoot als gevolg van de nietigverklaring van het huwelijk werd ingetrokken.

Aangezien verzoekster voorts ook niet aantoonbaar welk nadeel zij hiervan heeft ondervonden noch dat zij hierdoor werd misleid, kan dit betoog ook niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Er dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen kunnen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Het eerste middel is niet gegrond.

3.3. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het VN Kinderrechtenverdrag).

Het middel wordt als volgt toegelicht:

« Force est de constater que la partie adverse ne tient absolument pas compte de la situation personnelle de la requérante ainsi que de sa vie privée et familiale développée en Belgique.

La partie adverse se concentre uniquement sur le fait que le mariage de la requérante avec Monsieur LAROUSSE a été annulé.

Or, depuis 2009, la requérante a développé une vie privée et familiale en Belgique.

Il appartenait à la partie adverse d'en tenir compte et de motiver la décision quant à ce.

En effet, elle ne pouvait manquer de savoir que la requérante s'était créée cette vie privée et familiale en Belgique.

Or, dans son arrêt n°80.364 du 27 avril 2012, Votre Conseil a jugé que :

« Etant donné que la décision attaquée est une décision mettant fin à un séjour acquis, la Cour EDH admet qu'il y a ingérence et il convient de prendre en considération le deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Dans cette dernière perspective, il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte.

En l'occurrence, la partie défenderesse ne pouvait ignorer qu'il existait des risques que la prise de l'acte attaqué puisse porter atteinte à un droit fondamental protégé par des instruments juridiques internationaux liant l'Etat belge, à savoir, l'article 8 de la CEDH. Il lui incombait donc, à tout le moins de procéder à un examen attentif de la situation et de réaliser la balance des intérêts en présence. Or force est de constater qu'il ne ressort nullement du dossier administratif que la partie défenderesse a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte, ni qu'elle a procédé à une mise en balance des intérêts en présence, au regard de la situation familiale actuelle des époux. A cet égard, la partie défenderesse avait parfaitement connaissance des éléments de vie familiale menée en Belgique par la requérante, dans la mesure où elle lui a reconnu un droit de séjour suite à sa demande de regroupement familial et n'entend y mettre fin que pour assurer le respect des conditions spécifiquement prévues à l'article 10 de la loi du 15 décembre 1980.

Compte tenu de ce qui précède, le Conseil estime que la partie défenderesse ne s'est pas livrée, en l'espèce, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devait avoir connaissance au moment de prendre l'acte entrepris, et que la violation invoquée de l'article 8 de la CEDH doit, dès lors, être considérée comme fondée. »

Il n'y a pas lieu de s'écarter de cet enseignement en l'espèce.

Il y a lieu de noter qu'en cas d'annulation de la décision querellée, les enfants de la requérante, Samia et Mohamed Amine, pourraient également rester avec elle.

Or, Samia et Mohamed Amine sont en Belgique depuis maintenant plusieurs années.

Ils y ont suivi toute leur scolarité.

La petite Samia est à l'école depuis 2006. (cfr Pièces n°2)

Elle n'a jamais raté aucune année ce qui démontre son intégration puisqu'elle suit un enseignement en néerlandais, langue qu'elle ne connaissait pas avant d'arriver en Belgique.

Le petit Mohamed Amine est lui scolarisé depuis 2007. (cfr Pièces n°3)

Tout comme sa sœur, il poursuit sa scolarité avec succès.

Son professeur a d'ailleurs relevé en juin que :

« Amine heeft dit schooljaar goed gewerkt en ook je eindtoets was heel behoorlijk. Geniet nu eerst maar van een verdiende vakantie en nog veel succes in de zesde klas! »

La décision querellée met fin à cette possibilité de scolarité pour ces enfants et à leur intégration.

Elle les oblige à retourner dans un pays où ils n'ont aucune attache et auquel ils ne sont nullement familiarisés, notamment par rapport au système scolaire.

Force est de constater qu'ils n'ont pas à souffrir de la situation de leurs parents.

En effet, l'article 3 de la Convention internationale des droits de l'enfant stipule que :

« Dans toutes les décisions qui concernent les enfants, qu'elles soient le fait des institutions publiques ou privées de protection sociale, des tribunaux, des autorités administratives ou des organes législatifs, l'intérêt supérieur de l'enfant doit être une considération primordiale. »

Il est évident que la décision querellée va à l'encontre de l'intérêt supérieur de Samia et de Mohamed.

Il ressort de ces considérations que la décision est donc insuffisamment motivée compte tenu de la vie privée et familiale de la requérante et des enfants pourtant protégée par l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme.

Elle est également prise en violation de l'article 3 de la Convention internationale des droits de l'enfant.

Le deuxième moyen est fondé. »

3.4. De Raad merkt na lezing van het aangevoerde middel op dat de verzoekster de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.5. Verzoekster betoogt dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de persoonlijke situatie van verzoekster, met name haar privé- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.6. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

3.7. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie/gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie/gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

3.8. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie/gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

3.9. Wat het bestaan van een familie/gezins- en privéleven in hoofde van de verzoeker betreft

In casu, al werd het huwelijk van verzoekster nietig verklaard, wordt niet betwist dat er in hoofde van verzoekster een feitelijk gezinsleven bestaat.

Waar verzoekster betoogt dat zij sinds 2009 een privéleven heeft uitgebouwd in België, blijft zij echter in gebreke om het bestaan en de reikwijdte van haar privéleven concreet te verduidelijken, zodat de Raad dan ook niet kan nagaan in welke mate de verwerende partij daarmee geen rekening zou hebben gehouden. De Raad wijst erop dat wanneer de verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, het in de eerste plaats haar taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden, *quod non in casu*.

3.10. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het gezinsleven van verzoekster. Indien het een weigering van een voortgezet verblijf betreft, wat in deze zaak het geval is, dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut.

Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing is gebaseerd op artikelen 10 en 11, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en de inmenging aldus een wettelijke basis heeft.

De Raad wijst er voorts op dat inzake immigratie het EHRM er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi v. Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen en *in casu* een einde te stellen aan het tijdelijk verblijf van verzoekster wanneer het huwelijk werd voltrokken om hier verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen.

Artikelen 10 en 11 van de Vreemdelingenwet zijn bepalingen die gericht zijn op migratiecontrole en steunen op overwegingen van openbare orde. In die zin streeft de bestreden beslissing aldus een legitiem doel na, zoals vereist door het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

3.11. Vervolgens dient de Raad te onderzoeken of de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel. (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, *Dalia v. Frankrijk*, par. 52). Dit geschiedt aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een billijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, *Maslov v. Oostenrijk*, par. 76).

In casu, stelt de Raad vast dat verzoekster niet concreet aantoonde op welke wijze haar gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken door de bestreden beslissing.

Er dient immers te worden opgemerkt dat tevens het verblijfsrecht van haar echtgenoot en kinderen werd ingetrokken bij beslissing van 6 januari 2012 en dat op dezelfde datum een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Het beroep hiertegen werd door de Raad verworpen op 31 mei 2012 bij arrest nr. 92.298 zodat de intrekking van het verblijfsrecht en het bevel om het grondgebied te verlaten definitief en uitvoerbaar zijn geworden. Dit gegeven wordt door verzoekster niet betwist.

Zowel verzoekster, haar echtgenoot als de kinderen beschikken dus niet meer over een geldig verblijf in België en dienen het grondgebied te verlaten. Verzoekster toont derhalve niet aan dat zij door de bestreden beslissing zou worden gescheiden van haar echtgenoot en kinderen aangezien ze allen zich in dezelfde situatie bevinden.

Verzoekster maakt voorts geen enkele melding van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven in het land van herkomst of elders wordt verder gezet en uitgebouwd.

Verzoekster betoogt op summiere wijze dat de bestreden beslissing een einde stelt aan de scholing en integratie van haar kinderen. Evenwel toont verzoekster niet op concrete wijze aan dat die scholing en integratie, als elementen van een mogelijk privéleven, van die aard en intensiteit zijn dat ze onder bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Verzoekster betoogt dat de kinderen geen enkele band hebben met hun land van herkomst en met name niet vertrouwd zijn met het onderwijssysteem aldaar, evenwel blijft verzoekster andermaal in gebreke om *in concreto* aan te tonen dat de banden van de betrokken kinderen met België sterker zijn dan de banden met hun land van herkomst, het land waar zij werden geboren en hebben verbleven voor hun komst naar België. Met haar louter betoog toont verzoekster immers niet aan dat er zulke onoverkomelijke hinderpalen bestaan in het land van herkomst, met name inzake onderwijs of taal, dat deze de ontwikkeling en voortzetting van het privé- en gezinsleven alsook de verdere scholing van de kinderen in Marokko zouden beletten. Tenslotte dient er op te worden gewezen dat de kinderen, gezien hun jonge leeftijd, nog over voldoende aanpassingsvermogen beschikken om hun gezins- en privéleven verder te ontwikkelen en voort te zetten in Marokko en bijgevolg te wennen aan een nieuwe omgeving en een nieuwe school alsook nieuwe vriendschappen aan te gaan.

Voorts wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing niet tot doel of gevolg heeft dat de kinderen worden gescheiden van verzoekster en haar echtgenoot zodat verzoekster niet ernstig kan volhouden dat de bestreden beslissing tegen de belangen van de kinderen ingaat, nu niets erop wijst dat de kinderen niet zullen kunnen rekenen op de vertrouwde nabijheid en steun van verzoekster en haar echtgenoot in het land van herkomst of elders.

Verzoekster toont met haar betoog aldus niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen en de belangen van haar kinderen enerzijds, die in wezen bestaat in het willen voortzetten van een gezins- en privéleven in België alsook het willen voortzetten van een verblijf in België dat werd bekomen op basis van een schijnhuwelijk, en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het bestrijden van schijnhuwelijken anderzijds, doelstelling die raakt aan de Belgisch internationale openbare orde.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt derhalve niet aannemelijk gemaakt.

3.12. Waar de verzoekster de schending inroept van de artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, merkt de Raad op dat de bepalingen van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cfr. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De verzoeker kan de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen

Het tweede middel is niet gegrond.

De verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES